

— О, Мариямъ! Видѣ ли я пакъ — тая чудна звезда? Чудесата на Всевишния нѣматъ край! И сега тя пакъ нѣщо означава за твоя Синь!

Изпълнени съ страхъ и трепетъ, дветѣ млади жени и майки съ бързи стѣпки се понесоха къмъ бѣлата къщица. Защото и Рахиль наскоро — когато първата роза въ малката градина бѣ цвѣнала — бѣ сжщо родила своя първенецъ, комуто бѣха дали името Натанаилъ. Тѣ още отвѣнъ надникнаха презъ малкия прозорецъ на гостната стая. Тя бѣше цѣла залѣна въ ярка свѣтлина. Отъ малката люлчица всрѣдъ нея Мариямъ веднага долови погледа на своя Синь. Въ него се отразяваше сжщо свѣтлината на чудната звезда. И тя като че ли го изпълваше съ нѣкакво неземно проникновение въ нѣщата и събитията, които имаше да ставатъ презъ живота Му...

Въ това време откъмъ градскитѣ врати се чуваше необикновенъ за тихия градецъ шумъ. Предъ тѣхъ бѣ спрѣло цѣло шествие отъ камили съ богато облѣчени пѣтници върху тѣхъ. Наоколо имъ шетаха много слуги съ готови за разтваряне палатки и нѣкакви тежки товари, пазачи и преводачи. Всичко това бѣше привлѣкло много любопитни и явно озадачени витлеемци. Личеше, че много, много отдавна — още отъ днитѣ, когато Савската царица бѣше минала, за да види царя Соломона въ чутовната му столица, — жителитѣ на Давидовия роденъ градъ не бѣха виждали такава мирно и блѣскаво зрелище отъ чужденци.

Трима отъ тѣхъ обаче — видимо главнитѣ виновници за това странно пѣтуване отъ далечни източни страни — не обръщаха никакво внимание на това, което ставаше около тѣхъ. Тѣ бѣха впили съ нѣкаква неземна радостъ очи въ небето — и не ги сваляха отъ чудната звезда, която сега като че грѣеше съ още по-силна свѣтлина. И тѣ ясно забелязаха, какъ тая звезда бавно премина надъ богатата частъ на градеца и дори